

DŘEVÁK

ČASOPIS MODERNÍHO PUBERTÁKA

Už je to skoro za námi!

Bylo těch devět let moc nebo málo?
Jestli to trápení fakt za to stálo?
Dvacet tři prvňáčků školou se moce -
chudáci, začali v třináctém roce.

Že jsme to přežili, každý se diví,
my jsme však nebyli tak pověřiví.
Měla nás paňčelka Kučerková,
učila číst a psát první slova.

Měkké i, ypsilon, násobit a zas znova,
od trojky učí nás paňčelka Josinková.

V šestce té bandě holek, kluků
pan Foukal ukázal pevnou ruku.

Však než se poupata stihla rozvít,
školu nám uzavřel zrádný covid.

Do háje ať jdou s virem jakýmsi!
Rok a půl učili jsme se hlavně přes Teamsy.

A žáci vzdělaní za ten čas celý
stali se línými a zdivočeli.
K průšvihu se přece každý přimotá!
Teď se nám otvírá brána života!

„Ať už je za námi základní škola,“
každý z nás touží a hlasitě volá.
„Ať už je základka daleko za námi,“
vidina svobody každého omámí.

Chtěli jsme vylítnout svižně, lehce -
a nám se zároveň tak nějak nechce.

Nejedna slzička v oku se tají,
vždyť naše dětství je najednou v háji.
NK

Bylo těch devět let moc nebo málo?

Ten pocit, když jsem poprvé seděla ve
školní lavici bez rodičů a snažila jsem
se ze všech sil, abych se nerozbrečela,
si pamatuji jako by to bylo včera.

Asi do páté třídy jsem nezavítala ani
třeba na WC, protože jsem se bála a
styděla úplně přede všemi. Do druhého
stupně jsem neměla ani kamarády,
docela dlouho si ze mě dělali srandu, že
jsem „brýlatá slepice“, protože jsem
dříve nosila brýle. První dva roky nás
učila paní učitelka Kučerková, ta nás
naučila psát, počítat a od třetí třídy do
páté, nás měla paní učitelka Josinková,
se kterou jsme se naučili násobilku a
vyjmenovaná slova. V tu dobu jsem
ještě měla samé jedničky, ale co se týče
známek, zlom přišel na druhém stupni.
Na začátku pro mě byl problém
zorientovat se, kdo nás má z jakého
předmětu a ve které učebně budeme,
ale hlavně zvyknout si na to, že každý
učitel má pochopitelně trochu odlišný
styl výuky.

V 7. třídě nám přibylo technické
kreslení, ruština nebo němčina a v 8.
taky chemie - druhý nejtěžší předmět
hned po matematice. Celou devítku
jsme se připravovali na přijímačky. Na
to, že jsem té přípravě zrovna dvakrát
tolik nedala a začala se učit zlomky
týden před přijímačkami, jsem to
nakonec zvládla a přijali mě na obě
školy.

Podle mě, je devět let docela dost, lepší
by bylo, kdybychom měli alespoň
méně vyučovacích hodin denně.

Nikola Dudíková

V této škole jsem nebyl celých 9 let,
přestoupil jsem od čtvrté třídy. Když
jsem ale poprvé vstoupil do první
třídy, trochu jsem se bál, protože
jsem nevěděl co čekat, jen že se
budeme se učit, a ne si hrát. Rychle
jsem si však zvykl. Spřátelil jsem se
s několika dětmi a všude jsem byl
s nimi. Kromě příkladů ve škole
jsem ani nemusel moc pracovat, šlo
to skoro samo.

Pak přišel druhý stupeň. Hned bylo
více práce a úkolů, měli jsme fyziku,
přírodopis, zeměpis, dějepis. Musel
jsem se začít víc učit na písemky,
domácí úkoly jsme dostávali pořád a
byly delší. Začali měnit i lidé ve
třídě. Už jsem měl víc starostí a taky
mi některé hodiny přišly nudnější.

Začal jsem se přátelit s jinými lidmi
a s některými jsem taky přestal. Víc
jsem se začal učit o světě a o tom, že
všechno není tak jednoduché. Potom
nastala pandemie a byli jsme rok a
půl zavření doma. A když jsme pak
přišli znovu do školy, byl to šok.

Myslím si, že základní škola by
stačila i tak 7 až let (i když v našem
případě kvůli koronaviru možná ne),
protože ve většině předmětů se toho
ani neučíme moc nového, hodně
času zabrala taky příprava na
přijímačky. Škola mě toho hodně
naučila, ale taky si myslím, že na
život úplně připravený nejsem,
protože jsme se toho hodně učili spíš
teoreticky a ne prakticky.

Myslím, že budu na základní školu
vzpomínat dobře, i když ty roky
s covidem nestály za moc.

Matěj Pechál

DEVÍTILETÁ POVINNÁ ŠKOLNÍ DOCHÁZKA

aneb Co nám škola dala a vzala

Je zajímavé, jak stejné očekávání mají malíci prvňáčci... ☺

Když jsem měla jít do první třídy, čekala jsem jen samou srandu a žádné starosti. Bez starostí to bylo, ale jen do páté třídy, protože to byl poslední rok na prvním stupni, druhý stupeň už byl ale těžší, přibýlo nám více hodin, předměty nebyly tak jednoduché jako v první nebo druhé třídě. Jo, učivo v maticce nebyly už jen hrušky a jablíčka nebo počítání do dvaceti, do příkladů se postupně zamíchaly i písmena. Začaly předměty jako třeba fyzika. Předměty sice začaly být obtížnější, ale všechno ubíhalo tak nějak rychleji a rychleji.

Z naší třídy, která byla plná hodných malých prvňáčků, vyrostly za devět let, které mně přišli jako pár měsíců, devátáci, kteří za chvíli půjdou na střední školy. Zdá se mi neuvěřitelné, jak rychle jsme vyrostli, vyspěli a co všechno jsme se za tu dobu naučili. Občas bych si přála se zase vrátit do té doby, kdy mi bylo sedm.

Ivana Chytilová

Když jsem přišla do první třídy, čekala jsem jenom srandu. Ono to tak taky na prvním stupni bylo, ale jakmile jsem nastoupila do šesté třídy, veškerá sranda skončila. Nejen že učivo bylo těžší, ale začaly nám přibývat i hodiny. Třeba fyzika, ta mi celé ty čtyři roky nešla. V osmé třídě nám přibýla dokonce i chemie, tu jsem taky nenáviděla. Hodně jsem si oblíbila matematiku a cizí jazyky. Do osmé třídy jsem měla ráda tělocvik s paní učitelkou Jakubálovou, ale na devítku nás přišel učit pan učitel Kroča a po líných koronavirových prázdninách nám nastalo peklo. Byla to sice hrůza, ale zase jsem se konečně naučila rozeznávat některé svaly. Celý druhý stupeň mě moc nebavil zeměpis, ale na devátou třídu mě začal tak moc bavit, že jsem naplánovala na tohle léto pár rodinných výletů po České republice. Za těch devět let jsem si našla spousty kamarádů, a to jak u nás ve třídě, tak i v jiných třídách.

Sabina Mikešová

Pamatuju si, jaké to bylo, když jsem šla do první třídy, bylo mi tehdy jen sedm. Musela jsem čekat před školou, než jsem vůbec mohla se svojí budoucí třídou vstoupit dovnitř. Docela jsem se bála, protože to bylo zas něco nového, ale první den je vždycky ten nejhorší. Mně a ostatním dětem byla přidělena paní učitelka Kučerková, vzala si nás do třídy, kde na lavicích byly papírky s našimi jmény, a každý měl za úkol si najít to své. První třída nebyla nijak obzvlášť těžká a paní učitelka Kučerková nás měla až do druhé třídy a díky ní jsme uměli spoustu nových věcí. Od třetí třídy nám jsme dostali jinou paní učitelku Josinkovou, ta nás naučila další a další věci, díky kterým jsme byli zase o něco chytřejší, ale nebylo to tak lehké jako v první a druhé třídě. Třetí a čtvrtá třída se ještě dala, ale pátá už byla o hodně těžší, samozřejmě jsem se snažila, ale ne vždycky to bylo růžové. Když jsme končili pátou třídu, loučili jsme se s paní učitelkou a hodně z nás brečelo, protože jsme si ji moc oblíbili.

No a pak začalo „peklo“, noví učitelé, nové učivo, více hodin... Druhý stupeň byl hodně náročný a jsem ráda, že jsem to zvládla až do devítky, kdy musíme přemýšlet, kam půjdeme na střední. Z poměrně bezstarostného života se stane život složitý. Jsme zodpovědní za svoji budoucnost, jak si s ní naložíme, je už jen na nás.

Myslím si, že i přes to, jak těch devět let bylo těžkých, jsem to dokázala poměrně dobře a jsem ráda, že učitelé na naší škole byli trpěliví a zvládli to s námi až do konce.

Sára Školoudová

Když jsem přišla do první třídy, myslela jsem si, jaká zábava to nebude, že se naučím jen to, co budu potřebovat, budu tu s kamarády, že to má prostě jen výhody, ovšem opak je pravdou. Tak první, druhá třída, to byla celkem pohodička, učili jsme se základní věci, ale potom přišla násobilka a vyjmenovaná slova. Po prvním stupni, jsem si myslela, co nejsem, když umím 5 x 8 a i -y, jenže potom zas hrůza: fyzika. Ještě ze začátku jsem měla snahu se učit, ale potom vidím, že nechápu nic a řekla jsem si, že mi to stejně k ničemu není (taková moje klasická věta- „K čemu mi to je?“ „Proč prostě?“ a tak no), takže jsem si zkusila napsat tahák, a pak už to jelo. Přišlo mi to jednodušší, rychlejší a občas jsem se z toho i něco naučila, když jsem to četla furt dokola a přemýšlela nad tím, jak to napsat co nejkratší. Takže musím říct, že ano, fyzika - za mě skvělý ☺. Pak zas pro jistotu ještě chemie, ať těch taháků nemám málo. Ale jako není to, že bych měla něco proti panu učiteli Foukalovi, to fakt ne, přísahám.

Myslím si, že devět let je krátká doba, ale moc brzy začínající. Protože přece jenom, tak první tři roky je to prostě holky proti klukům, silnější proti slabším, je to jako nějaká soutěž. Až moc pozdě nám dojde, že o žádnou soutěž nejde, že je mnohem lepší bavit se všichni dohromady, než nějaké nesmyslné skupinky. Jako zase si nedokážu představit být na základce do 20 let. Spíš bych prodloužila 14. a 15. rok, to je to ještě taková pohodička.

Dominika Kopečná

Když jsem nastoupila do první třídy, myslela jsem, že to bude jako ve školce - jen samé hraní, spaní a bezstarostný život, ale mýlila jsem se. Od páté třídy začalo být všechno těžší. Jsem ráda, že jsem těch devět let zvládla. Na začátku druhého stupně jsem si uvědomila, že už to nebude tak jednoduché a budu muset více přemýšlet, že budu muset zapojit všechny mozkové buňky. Přibýly nám předměty a odpolední vyučování a to jsme do té doby neznali.

Roky ubíhaly jako voda, a teď je před námi poslední rok na základní škole. Přála jsem si vrátit se do první třídy a začít od začátku. Za chvíli se budeme loučit s devíti lety a začneme nový a těžší život na střední škole. Ale tohle čeká i vás, milí prvňáčci.

Zuzana Pešáková

Než jsme poprvé vstoupili do školy, všichni jsme se velice těšili. Kolik toho budeme umět, a že už budeme „velcí kluci a holky“. V první, druhé, možná i třetí třídě jsme to viděli pořád plus mínus stejně. Do školy jsme chodili rádi, sbírali znalosti, a byli za to na sebe pyšní. Učení bylo málo, končili jsme poměrně brzy, a dostávali skoro samé jedničky. Postupem času se však začalo ukazovat, že těch devět let nebude tak růžových, jak se možná na počátku zdálo. Začaly přibývat nové předměty, měli jsme delší vyučování, psali náročnější testy... Také se nám zdálo, že polovinu těch věcí v životě nikdy nevyužijeme, a že učit se je je zbytečné. Projevovala se u nás lenost a neochota něco dělat, a nějaké ty výlety ani jiné školní akce to nenapravily. Čím déle, tím více nás začínalo štítat, že během slunečných dnů musíme tvrdnout ve škole, místo toho, abychom se proháněli po venku... A pak přišla distanční výuka a s ní nekonečné vysedávání u počítače. Skoro všichni, kteří dosud ještě něco dělali, na to začali takzvaně kašlat. Raději si přispali, nebo se pouze připojili na hodinu a pak hráli počítačové hry. Přestali si dělat zápisy a odevzdávat úkoly. Ale znamenalo to i ztrátu pohybu, protože hodně z nás už potom prostě nedokázalo od toho počítače odejít. Když jsme se vrátili do školy, bylo to horší, než studená sprcha. Ze všech stran se na nás řítily testy, referáty či zkoušení, a málokdo na to byl připravený. Nicméně přesně tohle mi ukázalo, jak je důležité dělat věci v čas, a pracovat, i když nade mnou nikdo nestojí.

Nevyřešenou otázkou zůstává, jestli je vůbec potřeba devátá třída. Žáci už jsou znuženi, nic se jim nechce, a do toho u některých stále přetrvávající puberta. Připadá mi to jako peklo pro učitele i pro žáky – učitelé si s tou bandou divochů nedokáží poradit, a žáci zase nemohou dělat to, co je baví. Mnohem raději už by byli na středních školách, které si vybírají podle toho, co je zajímavá a baví. Místo toho sedí v lavicích nějaké základky a otravují... Devátou třídu proto беру jako mínus, nemůžeme dělat to, co nás baví, a stejně se toho ani moc nenaučíme. Kvůli tomu se těším, až odsud vypadnu, protože přežít denně několik hodin ve stejné místnosti s těmi, u kterých je nejlepší ten, kdo udělá největší kravinu, používá nejvíce vulgárních výrazů, nebo je nejvíce drzý na učitele, je občas skutečně náročné. Takže, jak bych to shrnul... Škola mi toho dala hodně – ať už jde o úplné základy jako psaní nebo počítání, umění spolupráce a řešení nových situací, nebo třeba možnost vidět odstrašující chování v podobě mým spolužáků... Pomohla mi ujasnit si priority a připravit mě na život úspěšného mladého muže. Na druhou stranu mi vzala hodně času, který bych mohl strávit jinak, nebo přivodila zbytečný stres. Myslím, že taková hudební nebo výtvarná výchova jsou úplně zbytečné předměty, které by měly zůstat mezi volitelnými. Nebo by měly být alespoň nahrazeny tím, co v životě skutečně potřebujeme, jako je finanční gramotnost. Nicméně i tak jsem škole a všem učitelům vděčný za vše, co pro mě a nás všechny udělali, protože občas to muselo být skutečně náročné.

Michal Kuba

Když jsem měl nastoupit do první třídy, myslel jsem si, že škola je super. Když jsem ale do školy nastoupil, zjistil jsem, že až tak super není.

Díky škole jsem se naučil základní věci, které potřebuju k životu, ale většina z toho co jsem se učil, za pár let úplně zapomenu. Podle mě, kdyby základní škola opravdu měla být základní, stačilo by pět let, ale kvůli středním školám to nejde, protože v 5. třídě chtěl být každý kosmonaut, voják, herečka a modelka.

Viktor Černošek

Když jsem nastoupil do první třídy, říkal jsem si: „Sakra, co já na té škole budu devět let dělat?“ Ale jak čas plynul, naučil jsem se tolik věcí! Třeba pěkně pozdravit a hlavně chovat se slušně. Teď jsem již v deváté třídě a už se těším, až budu v učením oboru. Na prvním stupni se mi docela dařilo, ale na druhém už to bylo horší. Já jsem byl od 2. třídy na tolika školách, že mám kamarády po celé Moravě.

Mírek Staněk

Cesta do hlubin devát'ákovy duše aneb My v zrcadle

Dominika

Všechno dobře dopadne, a jestli to dobře nedopadlo, potom ještě není konec.

Jsem hrdá na to, že jsem se dostala jako

druhá v pořadí na Střední zdravotnickou školu v Hranicích, že celkově to ve škole zvládám, aniž bych se musela nějak převelice učit. Taký se pyšním tím, že když něčeho chci dosáhnout, tak za tím jdu, dokud svůj sen toho alespoň z části nesplním.

Nejspíš byste mě úplně nepochválili za moji tvrdohlavost a výbušnou povahu. Lidi, co mě znají, už vědí, ve kterých situacích je radši lepší na mě nemluvit. Taký mě celkem baví všechny okolo mě provokovat, dokud se nenaštvou a nezačnou hysterčit.

Dokážu být i dost líná, když mám dělat něco pro sebe, to je pohodička, to si udělám všechno, ale pak jako nějaký uklízení, někomu pro něco zajít nebo tak, tak to vůbec, to na mě padá neovladatelná únava a nejde nic.

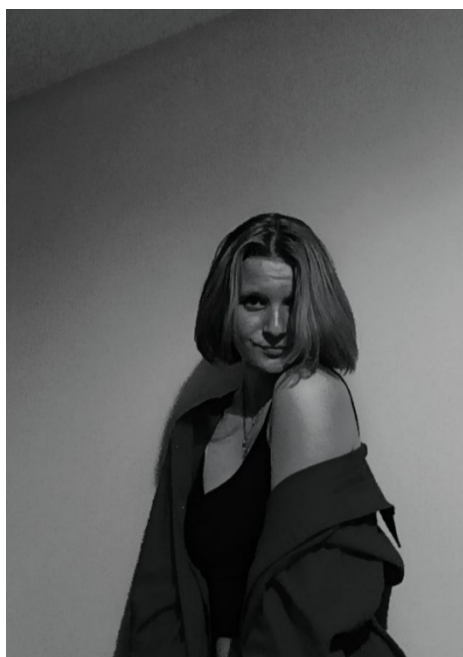
Matěj Z.

Jsem hrdý na to, že jsem dal přijímačky a že se dobře učím. Rád chodím do přírody, ale ze všeho nejraději jezdím na chatu, za kterou máme les. Asi mě nepochválíte za to, že pořád mluvím a jsem zapomnětlivý. Chtěl bych vystudovat Střední lesnickou školu v Hranicích a potom pečovat o lesy.

Ivana

Všechno jde, když se chce. Hrdá jsem na to, že jsem pracovitá a většinou se snažím věci dělat pořádně. Na co hrdá zrovna nejsem, je časté podléhání zátěži a vědomí

odpovědnosti.

Docela dost se stresuji a většinou dělám pod tlakem chyby.

Co v životě chci? Nemůžu přesně říct, co budu chtít dělat třeba za pět let, a jestli to bude to stejné, co chci teď, ale teď vím, že chci pracovat se zvířaty.

Philip Antony

„Bud' tak dobrý, že i chyba není chyba. I přes nejhorší věci se dá dostat ven.“

Na co jsem hrdý: Na to, že jsem se dostal na střední školu. Myslím si, že nejsem líný, ale rád zlobím. Za co mě asi nepochválíte: Nerad se učím

Co v životě chci: Chci krásnou ženu.

Michal

Většinou se řídím heslem „*Jdi si svou cestou*“.

Jistě, mám vlastnosti, za které jsem vděčný, i ty, za něž již méně. Jsem pracovitý, a když se do něčeho zakousnu, nepřestanu, dokud to nedodělám. Také by se dalo říct, že jsem vynalézavý. Často vymyslím postupy, jak si práci zjednodušit. Učení mi jde prakticky samo a mám výborné logické myšlení, díky čemuž i vyhrávám různé soutěže. Vždy si pevně stojím za svými názory. Na druhou stranu se kvůli tomu někdy zbytečně hádám a jsem arogantní. Jsem spíše introvert, ve společnosti jsem docela nevýrazný. I když například v naší třídě po zviditelnění ani netoužím. Někdy si nechávám úkoly na poslední chvíli místo toho, abych je udělal hned, nebo řeknu něco, čeho později lituju.

V životě mám jasné cíle, z nichž některé jsou reálné, jiné už méně. Chci se stát programátorem a vyvinout, nebo alespoň se podílet na vývoji nějaké úspěšné hry. Rád bych byl uznávaným a úspěšným člověkem. Také bych se chtěl odstěhovat a žít ve Švýcarsku, kde bych si koupil dům a možná i založil rodinu.

Nikola

„Rodina je základ.“

Jako každý člověk mám spoustu špatných vlastností, ale někdy se tam samozřejmě najdou i ty lepší. Za jednu z mých

horších vlastností považuji to, že občas mezi cizími lidmi působím jako introvert a trvá mi, než začnu někomu důvěřovat.

Za poslední rok, jsem si našla pár dobrých kamarádů, čemuž jsem velice moc ráda. Chodíme skoro každý den ven, a když ne s touhle naší partou, tak s kamarády, se kterými jsem se začala bavit o motorkách. A to se váže k mým zálibám. Asi před rokem jsem se začala zajímat o motocross, pokud se našim jízdám na motorce v přírodě nebo na upravené trati dá tak říci. A před pár měsíci jsem si koupila „krosku“ s objemem 250ccm.

Nyní už jen občas jezdím k dědovi pomáhat mu s koňmi. Už asi čtvrtým rokem mám registrovaný chov zakrslých králíků a taky miluju čas strávený s naším pejskem bernáčkem.

Výroky slavných (NK)

Hádejte, kdo řekl...

„Vyjmenuj vzory podstatných jmen středního rodu.“

„Město, jméno, zvíře, věc, rostlina, body...“

„Jak Rychlé šípy dostaly z klece ježka ven?“

„Řekly: Ježku, polez z klece ven!“

Učili jsme se pracovat se Slovníkem spisovné češtiny:

On: „Pani učitelka, ja sa priznám, že som hľadal penis - a tu je napísané: *mince, obv. drobná...*“

Já: „Ono to bude tím, že jsi našel *peníz*.“

On: „Proč je ve slovníku heslo: pi, pipipi, pípípi?“ Já naivně objasňuji, že slovní obsahuje i citoslovce a náhle prožru s výkřikem: „Cos to sakra hledal?“

„To je divný,“ míní po dlouhém listování jiný vzdělanec, „že p..el tam není, a h..no jo.“

Ani při diktátu není pokoj:

„Proč se směješ, když diktují?“

Já jsem si vzpomněl na Brtníčkového křečka...

„Mám dotaz - co je to baron?“ Vysvětluji, že jde o šlechtický titul. Jeden diskutující: „Ale kamarát má psa, čo sa volá Baron.“

Zapojuje se další debatér: „Šak Jirkův pes se jmenuje Matylda.“

Následuje rozprava o psích jménech a diktát jde tím pádem do kopru.

Diktují: „...slizké tělo pstruha... Co chceš?“

On: „Možu jít na záchod? Mně je z toho pstruha blbě...“

Čeština je samé úskalí:

Já: „Nemelte a dejte se do práce. Máte na to pět minut.“

On pln očekávání: „A potom se stane co?“

Sabina

„Co můžeš udělat dnes, odlož na zítra.“

Jsem na sebe hrdá za to, že jsem se dostala na Obchodní akademii, obor zahraniční obchod. Stále sice čekám na výsledky z gymnázia, ale i tak jsem ráda, že

vím aspoň o jedné škole. Dále jsem pyšná na to, že jsem docela zapadla do kolektivu ve třídě. Vyzkoušela jsem několik sportů a jsem ráda, že jsem našla ten, který mě baví, což je jezdeckví. Jsem hodně hyperaktivní člověk a pořád musím něco dělat, ale jakmile se jedná o uklízení, tak se mi nechce. To stejné nastane, když se mám učit - taky se mi nechce.

Nikdo mě moc nepochválí, že když mi něco nejde, naštvu se, vykašlu se na úkol a nebudu tu danou věc dělat.

Ráda bych se dostala na gymnázium, potom vystudovala nějakou vysokou školu a v mé budoucí práci vydělávala miliardy.

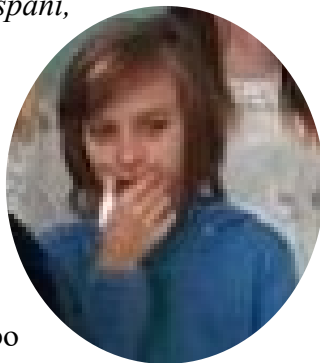
Viktor

„Když škola není místo na spaní, domov není místo k učení.“

Na co jsem hrdý: Dostal jsem se na školu, na kterou jsem se chtěl dostat.

Za co mě asi nepochválíte: Byl jsem poslední, koho přijali.

Čeho chci v životě dosáhnout: Vlastní dům nebo byt a práci.

David

„I přes všechno nejhorší je vždy cesta ven.“

Když vám přijde, že už to skoro máte, ale stejně se propadnete zpátky na to nejhorší, nebyla to ta správná cesta. Čeká vás ještě lepší a jediný nepřítel je čas.

Já v zrcadle: V zrcadle se sám sobě nelíbím, líbím se sám sobě pouze, když jsem hezky ustrojený, mám umyté, upravené vlasy, oblečení, které se mi líbí.

Na co jsem hrdý: Mám skoro dokončenou základní školu, jakmile ji budu mít dokončenou, budu na sebe hrdý, že jsem tohle mučení zvládl až do konce. Za co mě asi nepochválíte: Věci, za které je mi trapně nebo jsou špatné a nikdo by mě za ně nepochválil, si nechávám pro sebe a nesdělují je.

Co v životě chci?: Jednou jsem slíbil, pokud budu úspěšný ve své práci, koupím mé mamě celý nový krásný byt, tohle je můj cíl.

Matěj P.

Jsem hrdý na to, že mi šlo dobře učení, že jsem byl kamarádký. Taky jsem se nikdy nedostal do žádných velkých malérů. Rád chodím ven s kamarády nebo s nimi hraji hry. Nejsm hrdý na to, že

Zuzana

Všechno zlé je k něčemu dobré.

Jsem hrdá na to, že se mi podařilo několikrát za sebou se dostat na první místo v rybářských závodech, které se konaly v Lukově. Stala jsem se velkou chovatelkou králíků a drůbeže. Nejraději mám svých sedm „hopíků“, kteří sice žádné světové úspěchy nezaznamenali, ale jednou možná budou reprezentovat na Králičí olympiádě.

Mezi všemi druhy slepic mám nejraději brahmanky kolumbijské, protože to byly první slepice, které jsme měli. Nepochválili byste mě za to, jak se mi nedaří ve škole a jak jsem líná. V životě bych chtěla být šťastná. Nic víc do budoucího života zatím nepotřebuju.

Sára

Já osobně si myslím, že jsem poměrně líný člověk a těžce se k něčemu dokopu, ale snažím se na tom pracovat, i když je to chvílemi těžké. A tím, že jsem líná, se můj prospěch ve škole za poslední rok docela

zhoršil. Proto se snažím vést život podle motto, které zní: Bez práce nejsou koláče, ovšem ne vždy se tímhle heslem řídím. Občas mě ta lenost přemůže a na všechno se vykašlu. Ale mám i některé dobré vlastnosti.

Na co jsem hrdá: Asi jsem hrdá na to, že i když mě ta lenost doprovází celý můj život, jsem schopná udělat i něco sama od sebe, a na to, že jsem se dostala na střední.

Co v životě chci: V životě chci něco dokázat, chci si vybudovat kariéru a být úspěšná ve své budoucí práci, aby jednou na mě byla maminka pyšná.

Miroslav

Moje heslo zní: „Dosáhni svého cíle!“

Vždycky jsem byl hrdý na to, že mám své cíle. Nejspíš mě nikdo nepochválí za to, že se nerad učím, ve škole moc nedávám pozor. Mám dva své cíle, jedním je vystudovat učební obor a ten druhý mít své truhlářství.

Rád chodím s mým kamarádem Matějem do přírody nebo jen tak ven. S potěšením sekám trávník a s tátou se staráme o zahradu. Vždy mě bavilo spravovat s tátou auta.

Stejně ochotně jako pomáhám tátovi, doma uklízím a také se starám o mladší sourozence.

Vždycky jsem chtěl začít cvičit a posilovat své tělo, ale v životě jsem se k tomu nedopracoval.

Stále chci být řidičem kamionu, ale záliby mám hodně různé.

Mám své koníčky, např. hraju počítačové hry, poslouchám hudbu, dívám se na filmy a videosoubory na Youtube a taky miluju spánek.

Jsem rád, že jsem se dostal na učňák a těším se na odborné předměty.

-----
jsem byl často zbytečně nervózní a stresuji se a taky jsem celkem často zapomínal na různé úkoly.

Chtěl bych dobře dokončit vzdělávání, mít práci, kterou mě baví a poskytuje slušný výdělek. Taky bych chtěl rodinu, ale to až někdy později. Určitě chci procestovat co nejvíc míst, kam jen to půjde.

Já „Najdi ve větě infinitiv.“

Ona: „Sešit.“

Já (ironicky): „Tak to vyčasuj.“

Ona: (po chvíli váhání naprosto vážně) „Já sešim, ty sešiš...“

Chci navodit světelnou pohodu při četbě: „Chcete na to rozsvítit?“

Ona: „Ne! Kdo to má furt platit?!“

„Všimněte si personifikace ve verši Problémy, smažte úsměv...“

„Mám dotaz: Jak můžou úsměv smažit?“

Pátá vyučovací hodina se chýlí ke konci.

Já: „Utvoř větu s přídavným jménem vepřový.“

On zcela vyčerpaně: „Já mám hlad jak prase.“

„Ve světle svéc/svící/svic je každá žena krásná,“ vysvětluji tři možné tvary slova *svíce* ve 2. pádu množného čísla.

„Co to pro nás znamená?“ chci, aby při nejistotě vyhledali slovo ve Slovníku spisovné češtiny.

„Že když nás nějaká ženská pozve dom, tak jedině ve dne...“ míní obezřetný žák.

„Jak vám to jde?“ zjišťuji postup skupinové práce.

Oni: „Nám to nejde.“

Já: „A pracujete ve dvojici?“

Oni: „Pracujeme ve trojici, opisujeme od holek - a furt nic.“

„Najdi základní skladební dvojici.“

„A kde to mám najít?“

„V tom textu, se kterým pracujeme.“

„My pracujeme s nějakým textem?“

Samostatná práce.

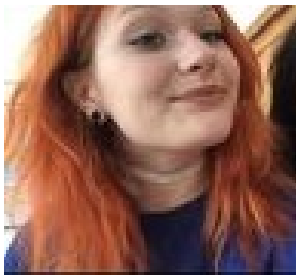
Doplňte s/z/vz a odůvodněte:

„Ředkvičky sešly. Jakože nepřežily.“

„Byli zrušení z daleké cesty. Jakože z toho byli naplech.“

„Byl to zdělaný člověk. Ze stromu třeba.“

JANA

Motto:

Jednou jsem tak nahoře, že pocítuji dotyk hvězd. Bude hůř. A jednou tak moc dole, až slyším temný skřek a pláč z hlubin pekelných. Bude

líp.

Za co mě asi nepochválíte: Všichni přeci děláme chyby, ať už si to uvědomujeme nebo ne. Každý má na něco jiný úhel pohledu. Za co mě jeden pochválí, jiný odsoudí. Řídím se sama sebou a blízkými.

Na co jsem hrdý:

Jsem na svou maličkost hrdá za to, kam až jsem zvládla dojít. Každý jeden dobrý či špatný děj ovlivnil můj život a posouvá mne vpřed.

Čeho chci v životě dosáhnout:

Nikdy jsem nad svou dalekou budoucností nepřemýšlela a ani nemám zájem. Žiji teď a tady. Myslím si, že i kdybych chtěla dosáhnout čehokoli, život mi cestu změní a zvolí sám. Stráží si pasti, které ovlivňují mou budoucnost, ať chci nebo ne. Nebudu si ubližovat a dělat si zbytečné naděje.

TOMÁŠ

Motto: Tvůj jediný limit jsi ty.

Na co jsem hrdý: Na to, že jsem se dostal na gymnázium.

Za co mě asi nepochválíte: Za to, že jsem líný.

Čeho chci v životě dosáhnout: Mít dobrou práci a užívat si života.

JIŘÍ C.

Motto: Práce není zajíc ... neuteče.

Nenech se oblafnout životem, oblafni ty jej.

Na co jsem hrdý: Ze jsem se dostal na střední školu.

Za co mě asi nepochválíte: Míchám krupicovou kaši.

Čeho chci v životě dosáhnout: Abych

v životě nemusel chodit do práce kvůli penězům, ale kvůli tomu, že mě to baví.

EDA

Motto: „Proti blbosti i bohové bojují marně.“

Na co jsem hrdý

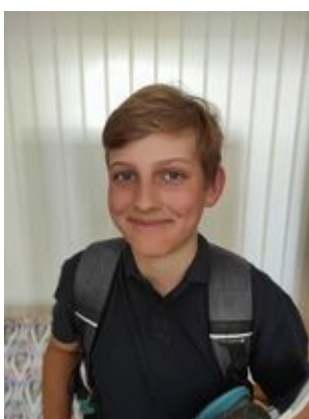
Dostal jsem se na střední školu, která mě bude bavit. Opravil jsem si motorku JAWA 50 a postavil jsem si rádio na střední vlny.

Za co mě asi nepochválíte:

Bývám tvrdohlavý a někdy i nespolehlivý.

Čeho chci v životě dosáhnout:

Chtěl bych dál jít na vysokou školu a poté pracovat jako designér.

PAVLO

Motto: Life is life.

Na co jsem hrdý: Jsem hrdý na to, že jsem Ukrajinec a jsem chytrý.

Za co mě asi nepochválíte:

Nepochválíte mě za to, že jsem líný.

Čeho chci v životě

dosáhnout: Chci dosáhnout dobré práce, kde budu dostávat tři sta tisíc korun za měsíc.

VANESSA

Motto: Všechno se děje z nějakého důvodu.

Na co jsem hrdá: Na to, že jsem se dostala na školu, kterou jsem chtěla.

Za co mě asi nepochválíte: Za to, že matika nebyla mým silným koníčkem :D

Čeho chci v životě dosáhnout:

Dělat práci, která mě baví, cestovat a být šťastná.

MAREK

Motto: „Život není jen o tom chodit v suchu“

Na co jsem hrdý: Jedna z věcí, na kterou jsem v životě hrdý, je to, že jsem prošel všechny překážky, které mi život nastavil, dostal se na střední školu, na svoji rodinu a přátele, kteří se mnou zůstali.

Za co mě asi nepochválíte: Moje výbušná povaha, neumím si udělat srandu sám ze sebe, změny nálad, paličatost, chutná mi koprovka.

Čeho chci v životě dosáhnout: Chci založit milující rodinu, postavit si dům, úspěšně vystudovat, vydělávat dobré peníze v práci, která mě baví. Chci se zlepšovat ve sportech, které mě baví a porážet protihráče (až na Tomíka D., na toho nebudu mít nikdy).

MARCELA

Motto: Někdy je chyba nejdůležitějším krokem k úspěchu.

Na co jsem hrdá: Jsem hrdá na to, že se už nezabývám hloupostmi jako 2 roky zpátky.

Za co mě asi nepochválíte: Za praní se o židli, když jich tam bylo dalších 25.

Čeho chci v životě dosáhnout:

Nejde říct, čeho chci v životě dosáhnout, když ho mám celý před sebou a pokaždé se mi to mění. Ale každopádně bych si chtěla najít nějakou dobrou práci. I když už jsem si dala špatnou školu, uvažuji nad změnou oboru.

JIŘÍ P.

Motto: Nikdy se nevzdávej! Proč ne?

Na co jsem hrdý:

Na to, že jsem se dostal na střední školu, a na to, že jsem s rodiči postavil dům.

Za co mě asi nepochválíte:

Na kole jezdím jako blázen. V životě dost riskuji.

Čeho chci v životě dosáhnout:

Chtěl bych vystudovat střední školu a zakončit ji maturitou. Pak pokračovat na vysokou školu a stát se špičkou v oboru. Mít skvělou rodinu.

Ach, to čtení...

„K snídani jsme měli vánočku s masem.“ (s máslem)

„Řeky se vyvinuly (vinuly) rozlehlou krajinou.“

„Veselé opice se všem políbily.“ (líbily)

On čte nahlas: „Trochu světla kunalo z nebe...“

Já: „Co to?“

On: „Aha, pozor, změna: kanulo... ale stejně nevím, co to je.“

✂

Nejpamátnejším průšvihem,

kterým naše třída vejde do dějin školy, byl ZATÍM Pavlův pokus o demolici školní budovy. Zmíněný frajer chtěl o přestávce na obvyklém shromaždišti dospívající mládeže, tedy na záchodě, demonstrovat svou fyzickou zdatnost.

Ve snaze předvést přednožení vznesmo se zavěsil na dělicí stěnu, kterou si ruče strhl na hlavu. Přežil. Zeď nikoli.

O její rekonstrukci se provinilec postaral pod vedením zručného otce. Co čert nechtěl, nešťastný smolař se při hře zvané obíhací pinčes naboural do prosklené skříně, z níž rázem vyrobil skříň otevřenou. I tento incident se obešel bez zranění, neboť střepy udržela bezpečnostní fólie.

Naše výlety a exkurze

1. třída Zoo Lešná
2. třída Teplice nad Bečvou (jeskyně), Přerov (muzeum JAK)
3. třída Štamberk
4. třída Draxmoor Dolní Rožinka, westernové městečko Šiklův mlýn
5. třída Brno, hvězdárna, Veverčí, plavba po Brněnské přehradě
6. třída Josefov, Holice, Kuks, Dvůr Králové * Pevnost poznání Olomouc
7. třída Přerov, Meopta
8. třída Brno, Technické muzeum. Výпустek, Býčí skála, Stará huť u Adamova * plavba po Moravě, Rešovské vodopády a Loštice
9. třída Hodonín Muzeum naftových dolů. Kovožoo Staré Město u UH, Letecké muzeum Kunovice, Buchlov * školy v přírodě Sklené * Chaloupky

NELA

Motto: Lepší nemít žádné, než nějaké stylu facebookových citátů z roku 2015.

Na co jsem hrdá: Už jen na ten řádek nad tímto, že nehledám nějaké srdcervoucí citáty o životě. Že jsem z tohoto už vyrostla ☺

Za co mě asi nepochválíte: Ano,

bude mi za chvilku 15 a pořád mám úctyhodnou výšku průměrného čtvrtáka. Jsem hold maličká, no.

Čeho chci v životě dosáhnout: Dostat se do komunity lidí, kde nebudu nucena poslouchat sexistické narážky, nebo poslouchat názory typu, že to a to nemůžu, protože jsem žena.

NATÁLIE

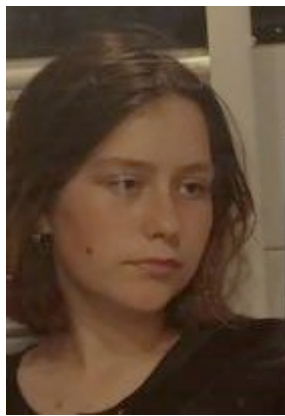
Motto: Život je svině, tak buď větší!

Na co jsem hrdá: Za poslední tři roky jsem se změnila od základů. Přes vzhled, chování a vyjadřování. Jsem ráda, že se mi během těch tří let změnil pohled na věci. Že

jsem si kolem sebe vytvořila okruh pár blízkých kamarádů, kterým věřím a mám je ráda. Ale hlavně jsem ráda za to, že jsem přestala být tak směšně naivní, jak jsem bývala. V nějakých věcech jsem, myslím, dospěla a poučila jsem se z vlastních chyb. Tudiž vím, co můžu nadále čekat. Protože světe div se, ale život není jeden velký sen.

Za co mě asi nepochválíte: Distanční výuka byla velice zajímavá. Ale ne v tom dobrém slova smyslu. Samozřejmě pro mě to byla pohodička, neboť jsem nemusela psát žádné zápisy a pospávat v hodinách. Ale docela lituju spolužáky, které jsem denně otravovala, aby mi poslali úkoly, zápisy, nebo dokonce výsledky testů. Takže popravdě za moje vysvědčení a známky vděčím spolužákům ☺.

Čeho chci v životě dosáhnout: Docela zajímavá otázka, protože ani nevím, co si dám dneska k obědu, natož abych věděla, co chci dělat v budoucnu ☺. Každopádně bude zázrak, jestli ukončím tu střední školu, na kterou se těším. Ráda bych po studiu začala cestovat. Napadlo mě, že bych ráda jela např. na výměnný pobyt někam do ciziny. Po střední jsem uvažovala dodělat si jazykovku a možná vycestovat z České republiky. Ale říkám, ještě ani nevím, co budu mít dneska na oběd ☺. Takže moje budoucnost je v mých rukou, a pokud budu chtít, něco málo bych mohla dokázat.

VIKTORIE

Motto:

Život, který žiji, není k žití.

Na co jsem hrdá:

Jsem hrdá na to, že jsem zvládla projít základním vzděláním s celkem dobrými známkami a většinou i dobrým pocitem.

Za co mě asi nepochválíte:

Jsem moc hrdý člověk.

Nedokážu se omluvit, nebo uznat

svoji chybu. Každý den bych nejradši jen jedla, spala a tohle opakovala celý život.

Čeho chci v životě dosáhnout:

Chtěla bych být šťastná s mojí budoucí rodinou.

S manželem, třemi dětmi, kočkou a psem. Taky bych ráda něco zvládla v pracovním životě. Najít si dobrou práci, zajistit svoje děti a dát jim to nejlepší.

ZUZKA

Motto:

Co se má stát, stane se.

Na co jsem hrdá: Jsem hrdá na to, že mě přijali na mou vysněnou střední školu, a na to, že mám pro všechny pochopení a kamarádský přístup.

Za co mě asi nepochválíte:

Jsem velmi líný člověk a do spousty věcí se musím dlouho přemlouvat. Tím myslím opravdu skoro do všeho: úklid, učení, kolikrát i to, jestli se půjdu projít na čerstvý vzduch. Často mě to velmi obtěžuje a jsem na sebe naštvaná, i když si za to můžu sama.

Čeho chci v životě dosáhnout: Asi nemám žádný cíl, kterého bych chtěla dosáhnout. Nechávám to plynout.

Jak šel čas...

1. září 2013 jsme stanuli před školou ve složení: Alexandra, David, Dominika, Eduard, dva Filipové, Ivana, Jana, dva Jiří, Marek, Matěj, Michal, Natálie, Nela, Nikola, Philip, Sabina, Sára, Tomáš, Vanessa, Viktorie a Zuzana.

Do školy nás odvedla paní učitelka Marcela Kučerková. Do 2. třídy už nenastoupil jeden z Filipů a v lednu se s námi rozloučila Sašenka.

Ve třetí třídě nás převzala paní učitelka Hana Josinková a všechno bylo při starém až do 4. třídy, kterou s námi zahájili Pavlo a další Matěj.

V 5. třídě se dveře netrhly. S Novým rokem dorazil Zoran a hned za ním Viktor, kterého v březnu následovala další Zuzana. Zato na konci školního roku nám zamával druhý la bezfilipózní třída.

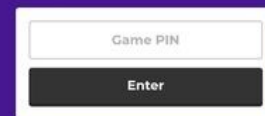
Do 6. třídy nás přivedl pan učitel Marek Foukal zároveň s Marcelou a Jakubem, který se ale na konci roku zase odporoučel. Na konci února přibyl ještě Miroslav.

Osmou třídu s námi absolvoval Stanislav a na Silvestra nás opustil Zoran.

Beze změn v počtu žáků jsme tedy proskákali jen 3., 7. a 9. třídu.

VÍŠ,...

Kahoot!

... jak se jmenoval náš spolužák ze sousedního státu?

- Zoran
- Zlatan
- Johan
- Nikolas

... kolik žáků je teď v IX. třídě?

- 25
- 26
- 28
- 30

... jaké je téma našeho tabla?

- covid
- Windows
- vesmír
- taneční

Tyto a další otázky i se správnou odpovědí najdeš na

www.kahoot.it

**GAME PIN:
01567373**

**Enter
nickname:
Tvé jméno**

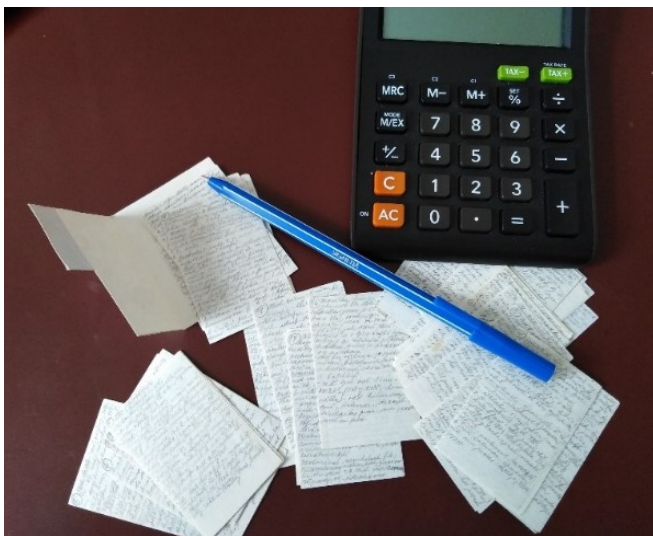
OK, go!

Já mám všechno na háku díky svému taháku.

„Když máme psát test, děláme dvě věci. Buď si napíšeme tahák, nebo se snažíme naučit se. Dost často vyhraje tahák, protože jsme líní, ale i při psaní taháku se vlastně učíme. Podle mého je to nejlepší způsob učení. Nemusíte ten tahák používat, stačí si ho jen párkrát přečíst, protože když si pišeme tahák, pišeme tam stručně informace ze zápisů, ale i když si to nezapamatujeme, stále nás může zachránit tahák,“ radí *Ivanka*.

„Pokud sedíte na viditelném místě tak je nejjednodušší přilepit tahák na židli tak, že když dáte kolena od sebe, půjde na něj vidět, a když kolena dáte k sobě, na tahák už vidět nepůjde,“ je zastáncem jednoduchosti *Viktor*.

*Paní ředitelky tahák ke státnicím s psychologie
Odhadovaná doba výroby: 2 týdny*

„Je dobré začít radši dřív než později, já bych to doporučovala tak od druhého stupně. To se totiž naučíte, pořádně se rozehrějete a pak z vás budou profici. Tak v té šesté třídě je dobré se do toho i trochu učit ať víte aspoň ty základy. Pak jsou ale i předměty, do kterých se nemá cenu učit už od začátku, protože když nepochopíte šestou třídu, nemá to dál smysl (z vlastní zkušenosti).

Takže ze začátku, když v tom ještě nejste tak zblhlí, je dobré si je nalepit třeba na pravítko – pochopitelně neprůhledné, nebo obmotat kolem propisky. To ještě nejste tak podezřelí, vy totiž jistě ještě máte tu tendenci se na vše učit a nic neflákat. Pak je dobré, si vzít dlouhý rukáv a mít to hned na zápěstí (obmotáte si ruku izolepou), to i kdyby někdo procházel, vidí, že nemáte žádný papír v ruce a jste v pohodě. Další rada už sice není tak praktická, ale když už nejde nic, hodí se. Tahák je taky nalepený izolepou, ale pro změnu na noze, prostě to dáte hned nad kotník, pak si jen hodí nožku přes nožku a krásný tahák přímo před očima. Časem už dokážete vychytnat situace, kdy půjdou, kdy máte dělat, že nic, takže už to můžete držet v ruce.

A teď nedávno jsme našli nový objev na další schovku, a to když máte váš úkolník nebo nějaký sešit prostě položený normálně na kraji pod pouzdem, tak jej malinko odkryjete, jako kdybyste ho chtěli otevřít a na ten pravý okraj si na ležato napíšete vše, co potřebujete, což je ještě lepší, protože nemáte nic v ruce ani nikde nic nalepeného. Ale pozor! Nesmíte okraj zohnout moc, protože by text mohl procházející učitel vidět. Ještě je fakt dobrý, si všechny taháky obalit do izolepy, protože se vám nerozmažou a můžete je použít i vícrát. To si ale na ně potom musíte založit speciální složku. Máte to potom hezky pohromadě a ušetříte si tím psaní,“ doporučuje *Dominika, docentka tahákových věd*.

Paní ředitelky česká a světová literatura na dvou listech papírového kapesníku s mátovou vůní

Jak nejlépe opisovat?

„Myslím si, že naše třída má taháky a různé figly docela dobře zmáknuté. Kdybyste vysypali celé třídě pouzdra a batohy, naplnili bychom těmi papíry celý kontejner. Podle mě každý používá jiný styl taháku na jiný předmět. Za těch několik let už pochytíte, jaký z učitelů má schopnost skenovat celou třídu pohledem, a tudíž do každého předmětu si připravíte jiný tahák či metodu opisování. Například do matematiky je pro mě nejsnazší si vyfotit dané učivo. A nastavit si tu fotku jako tapetu zamykací obrazovky. Rozsvítíte mobil a máte to. Jednoduchý a rychlý. Nebo v zeměpisu jsme například probírali kraje a jejich památky, ale jelikož nejsem schopná si to zapamatovat, tak si na papír vždy napíšu název památky a vedle toho její stručný popis. Někdy si zase prohazujeme testy se sousedem, když jsme rozdělení na skupiny A-B. Vždy si to musíte prohodit, když se učitelka nedívá. A pak máte možnost doplnit do testu to, co váš soused neví. Ale je tu pak docela tvrdý oříšek v podobě chemie a fyziky pod dohledem pana učitele Foukala. Nechápu jak, ale vždy vidí až za roh. Tady se nejvíce osvědčila metoda s popsánými rukama a dlouhými rukávy. Kdyby se k vám blížil učitel, opatrně a nenápadně si rukáv stáhnete dolů a děláte, že usilovně přemýšlíte. Když už chcete být pořádný zabiják, tak si tahák nalepíte pomocí izolepy na podrážku papuče. To by bylo ode mě asi všechno. Docela teď lituju ostatní žáky, kteří budou nastupovat po nás. Ale věřím, že budou daleko vynalézavější než my. No a nám nezbyvá nic jiného než držet všem učitelům palce, přeje všem *Natálie Sehnálková*

Na ten den nerad vzpomínám

Byl pátek. Šestá vyučovací hodina plynula pomalu. Byl jsem v páté třídě. Měli jsme pracovní činnosti. Seděl jsem ve třetí lavici v řadě nejbliž u dveří. Dělal jsem velice nebezpečnou činnost. Malování tuší. Vůbec mě to nebavilo, malovat mě nebaví až doteď.

Po pár minutách jsem si řekl, že si dám pauzu. Když jsem se otočil za spolužákem za mnou, loktem jsem shodil lahvičku s tuší. Dopadla mi přímo do klína. Než jsem zareagoval, tuš se mi roztekla po riflích. Začal jsem zmatkovat. Utíkal jsem na záchody s převlečením na tělocvik. Převlékl jsem se do kraťasů a rifle schoval do sáčku. Když jsem přišel, tuš byla rozteklá na podlaze. Uklízel jsem to snad věčnost. Jakmile jsem přišel domů, byl jsem z toho smutný. Rifle jsem položil do vany a pustil na to proud vody. Tuš tam zůstala. Celé rifle byly zkažené. Tenhle den se mi vryl do paměti.

Jirka Pešák foto: activacek.cz

Doplňovačka

1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					

1	vodní šelma
2	africká mrchožravá šelma
3	mluvení
4	květiny
5	haluz
6	kořenová zelenina
7	vepř
8	americká psovitá šelma
9	čisticí prostředek na sklo
10	bílý sport
11	kyty
12	podzimní měsíc
13	míč
14	vegetační pásma
15	vysoký strom
16	zásmažka
17	živočich

PŘIJÍMACÍ ZKOUŠKY – JAKÁ JE REALITA?

Noc před přijímačkami byla obzvláště náročná. I když jsem věděl, že na následující den musím být dobře připraven, nemohl usnout. Nakonec se mi podařilo zabrat a v 5.00 zazvonil budík. Oblékání, snídani, hygiena, však to znáte. Nasedl jsem do auta a stres začal stoupat. Moc mé psychice nepomohlo ani to, že v Olomouci je hodně lehké se ztratit, což se nám na jedné křižovatce záhy také povedlo. Táta se mě snažil uklidnit, naštěstí se mu to podařilo. Projeli jsme kolem cedule Šumperk. Konečně. V 7.59 jsem vešel do školy, není cesty zpět. Paní u vchodu se pousmála, prověřila mé jméno a já se vydal do 2. patra učebna č. 10. Za mraky se rozzářilo slunce, sluneční paprsky pronikly okny na lavice.

Marek Olivík

Když jsem po pár minutách hledání vstoupila do třídy přijímačkám určené, hned jsem se udivila. Najednou přede mnou byla třída plná samých holek, přišly mi snad všechny stejné, takže jako exot jsem se cítila ještě dřív, než jsem si vůbec sedla do lavice. Po chvilce přišla i paní učitelka, taková starší malička paní. Trošku koktala a třásl se jí hlas. Já si pomyslela, že se snad zblázním. Čím déle mluvila, tím víc jsem se začínala klepat a přemýšlet, že za chvilku nejspíš proletím těmi zavřenými dveřmi.

Rozdávaly se testy. Nevím, jak se to stalo, ale v momentě, kdy na moji lavici dopadl test, jsem se naprosto uklidnila a stres byl pryč.

Nela Procházková

I přes nervy jsem usnul vcelku v klidu a spal jsem jako dřevo. Ráno jsem se vzbudil třicet minut před budíkem. Chvilí jsem ležel, ale díky strachu ze zmeškání jsem vyskočil na nohy a šel se chystat. Po 20 minutách jsem si vše zkontroloval a čekal, až mě taťka vyzvedne. Cestou se mi mírně třásl ruce, ale taťka mě uklidnil, že se nemám bát, že to zvládnou. Vešel jsem do budovy a hned jsem zahlédl kamaráda. Po chvilí kecání nám otevřeli dveře učebny, my se usadili a přišel učitel. Rozdal nám záznamové archy, řekl pravidla a už jsme začali. Při prvním testu jsem byl nervózní. K tomu mě rušil kluk, který dělal autoškolu s traktorem. Dopsali jsme, byla přestávka. Přišel učitel a vše se opakovalo. Po češtině jsem byl rád, že to mám za sebou. Ale byl jsem na sebe naštvaný, necítil jsem se dobře. Jakmile jsem byl doma, lehl jsem si do postele. Bylo to náročné pro moji psychiku, je to zvláštní pocit.

Jiří Pešák

MÓDNÍ OKÉNKO - CO NA SEBE K PŘIJÍMAČKÁM

Den před přijímačkami jsem dlouho přemýšlela nad tím, co na sebe. Pořád jsem slychala, ať je mi v tom příjemně, ale ať je to slušné. Nemusím to však přehánět atd. Těch požadavků na oblečení bylo tolik, že jsem si nakonec prozkoušela celou skříň a stejně jsem se nemohla rozhodnout. Stále se mi něco nezdálo nebo to nebylo dle mých představ. Nakonec jsem se rozhodla, že se obléknou jako velmi chytrá studentka, kterou na škole opravdu potřebují. Vzala jsem si béžové kalhoty a bílou košili, na které byly kočičky. Myslím, že jsem nakonec zvolila velmi dobře, i když jsem se občas cítila jako babička, která šla vyzvednout svou vnučku ze školy.

Zuzana Krejčí

Horoskop pro nový školní rok podle Michala

Kozoroh: Tento rok bude jako na houpačce. Jednou budete dostávat samé jedničky, ale jindy zase více těch horších známek. Nicméně pokud budete pilní a pracovití, určitě všechno zvládnete.

Vodnár: Ve škole nebudete nijak vynikat, co se týče známek, zato však získáte velkou popularitu mezi spolužáky a spoustu nových přátel.

Ryby: Bude to pro Vás těžká zkouška. Ve škole se Vám nebude dařit a učitelé vás budou nenávidět. Proto se připravte i na nějaké ty poznámky.

Beran: Následující rok pro Vás bude výjimečný. Kromě dobrých známek budete vyhrávat soutěže všeho druhu. Nové přátele si sice nenajdete, avšak ti staří vám zůstanou.

Býk: Tentokrát to ve škole nebude nic moc. Učení sice zvládnete, ale bude to pro Vás velká nuda. Proto se obrňte trpělivostí a spravte si náladu mimo školu.

Blíženci: Příští rok se stane něco významného, ale nebude to zadarmo. Proto mějte oči na stopkách a nenechtejte si tu šanci proklouznout mezi prsty.

Rak: Všechno zůstane ve starých kolejích. I když se budete sebevíc snažit, žádné ovoce to nepřinese. Také Vás však nečeká žádný velký problém.

Lev: Budete velice oblíbení mezi spolužáky, ale mezi učiteli už méně. Proto nedoporučuji pokoušet své štěstí, mohlo by to mít závažné následky.

Panna: Nejen, že se Vám bude docela dařit, ale navíc v sobě objevíte nějaký skrytý talent. Možná však přijdete o někoho z blízkých přátel.

Váhy: Vaše vztahy s učiteli budou na dobré úrovni, avšak se spolužáky to bude horší. Někdy budete terčem rádooby vtipných poznámek nebo žertíků, to však v pohodě ustojíte.

Štír: Musíte si dát pozor, abyste nespádli do nějakého maléru, protože v takovém případě se z něj budete dostávat velmi těžce. Známky budete mít spíše nadprůměrné.

Střelec: Ve škole na Vás čeká nová láska. Pokud však budete dlouho váhat, můžete o svou šanci přijít.

*Ať žije
magie!
Eda
vyvolává
štěstí
a úspěchy
do dalších
školních let.*

Školní fórky

„Jak dělá pejsek, Janičko?“
„Haf.“
„Jak dělá kočka, Slávku?“
„Mňau.“
„Jak dělá myš, Pepičku?“
„Klik.“

E-mailová korespondence má svá úskalí, když se zmýlíme v adrese:

„Dobrý den, Váš syn neustále lže. JE, třídní učitelka.“

„Dobrý den, tak to je v tom fakt dobrý, protože já žádného syna nemám. XY“

„Dokud nenapíšeš všechny úkoly, nedostaneš večeři!“
„Hm, a co dnes máme k jídlu?“

On-line výuka:
Pedagožka chatuje:
„Žáci, zapněte si zvuk, budu vám nadávat, že jste nenapsali domácí úkoly.“

„Skloňuj slovo chléb.“
„Kdo, co? Chléb. Bez koho, čeho? Bez salámu...“

„Dnes jsme se v chemii učili o dynamitu a nitroglycerínu,“ chlubí se nadšeně žák.

„Hm,“ odvětil matka nepřítomně, „a co se budete učit ve škole zítra?“

„V jaké škole?“

„Které živly znáš?“
„Voda, oheň, vzduch, země a hospoda.“

„Hospoda?“
„Jo, maminka včera večer říkala, že táta je zas ve svém živlu.“

Matka píše učitelce:
„Vyřaďte prosím zastaralé učebnice matematiky, ve kterých se píše, že láhev piva stojí 1,80 korun. Manžel nemohl celou noc usnout.“

„Vlaštovky, to jsou tedy koumáci. Nejchytřejší ptáci, co znám,“ medituje žák cestou do školy, „v září s e seberou a odletí si k moři.“

„Miláčku, vstávej, musíš do školy,“ budí máma prvňáčka.
„Proč? Byl jsem tam už včera.“

